

မင်းသိင်္ခ

ဆင်းပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်

မမင်းဖြူမှန်မှန်ဖြူ

စတုတ္ထအကြိမ်

စတုတ္ထအကြိမ်

အခန်း(၁)

ကျေးဇြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး

တစ်နေ့သ၌ အသက်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး၊ အရပ်လွန်စွာ မြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း လွန်စွာ တုတ်ခိုင်လှသည့် လူကြီးတစ်ဦးသည် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်လျက် ကြည့်မြင်တိုင် ဆိပ်ကမ်းအနီး 'ကျေးဇြီး' အမည်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် ဆိုင်တွင်း၌ ရှိသော လူများ အား အနည်းငယ် အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

"လက်ဖက်ရည်ချိုချိုကြီး နှစ်ခွက်ဖျော်ပါ" ဟု မှာ ကြား၍ မြစ်ဘက်အကျဆုံးစားပွဲခုံ၌ သွားရောက်၍ ထိုင်လေ၏။ ဆိုင်တွင်းမှလူများ ကလည်း ထိုလူကြီးအား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုကြ၍ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးကို အချင်းချင်း ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေသည်။

လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် သွားရောက်ချပေးသောအခါ၌ လည်း 'ချိုရဲ့ လား' ဟု မေးမြန်း၍ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူက ချိုချိုဖျော်ထားကြောင်း၊ အကယ်၍ အချိုပေါ့သည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း သကြားထပ်၍ ထည့်ပေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမား၏ ပြောဆိုသည့် စကားကို ဂရုမထားဘဲ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်ယူ၍ ဂေါ်ရင်ရှိကုလားများ အရက်သောက်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့ချလိုက်လေတော့၏။ ကျန်သောခွက်ကိုမူ ကိုင်တွယ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ လွန်စွာ အနံ့ပြင်းသော ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာလျက် မြစ်အတွင်း၌ သွားလာလျက်ရှိကြကုန်သော လှေသမ္ဗန်တို့ကိုသာလျှင် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုလူထွားကြီးသည် တစ်ချက်တစ်လေမျှပင် ဆိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ခြင်းမပြုဘဲ မြစ်ဘက်သို့ သာလျှင် ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ နေရာရွှေ့ခြင်း၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်ခြင်း၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်ခြင်း စသည်တို့ကို လုံးဝပြုလုပ်ခြင်းမရှိဘဲ

ကျောက်ဆစ်ရပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ နေသည်မှာ ငါးနာရီခန့်ကြာညောင်းလေ၏ ။
နံနက်ဆယ်နာရီလောက်မှစ၍ ထိုင်နေသည်မှာ ညနေသုံးနာရီထိုးသည့်တိုင်အောင်ဖြစ်၏ ။
အချို့သော လက်ဖက်ရည်သောက်သူတို့သည် ညနေပိုင်းတွင် တစ်ကျော့ပြန်၍ လာကြရာ
ထိုလူကြီးထိုင်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ဆိုင်ရှင်အား 'ဘယ်လိုလဲဗျာ ဟိုလူကြီး
ခုထိမထသေးပါလား' ဟု မေးမြန်းကြလေ၏ ။

လူကြီးလည်း ကုန်ဂိုဒေါင်မှ ငါးနာရီသံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရလျှင်
ကျန်သောလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မော့ချ၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပိုက်ဆံအား စားပွဲပေါ်၌
ချထားပြီးလျှင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားလေတော့၏ ။

နောက်တစ်နေ့ဆယ်နာရီလောက်တွင်လည်း ထိုလူကြီးရောက်ရှိလာပြန်၍
လက်ဖက်ရည်ချိုချိုကြီး နှစ်ခွက်မှာ ယူကာ ပထမနေ့ကဲ့သို့ပင် တစ်ခွက်ကို
ကောက်ယူမော့ချလိုက်ပြီးနောက် ထိုထိုင်ခုံ၌ပင် ငါးနာရီခန့် ထိုင်၍ နေပြီးလျှင် ပြန်၍
သွားလေ၏ ။

ထိုလူကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လာ၍ ထိုင်လေ၏ ။ ဤသို့ ထိုင်လာခဲ့ရာ
ကိုးရက်မြောက်သောနေ့ ထိုလူကြီးမရောက်မီ၌ ထိုလူကြီးထိုင်လေ့ရှိသော စားပွဲ၌
အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိလူငယ်တစ်ဦးက စောစီးစွာ နေရာဦးလျှက်ရှိလေ၏ ။ ထိုလူငယ်သည်
မြစ်ဘက်သို့ ငေးမောလျက်ရှိရုံမျှမက တယောပြားကလေးကိုလည်း တိုးတိုးညှင်ညှင်
ထိုးလျက်ရှိလေ၏ ။

ထိုလူငယ်သည် တယောသံကို တစ်ယောက်တည်းကြားနိုင်ယုံမျှ
ထိုးလျက်ရှိလေ၏ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသောသူများ သည်
၎င်းလူငယ်အနီးသို့ သွားရောက်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးဟူ၍ လည်းကောင်း၊
စီးကရက်သောက်ပါဦးဟူ၍ လည်းကောင်း လောကွတ်ပြုကြသော်လည်း ထိုလူငယ်ကမူ
လှည့်၍ မှုမကြည့်၊ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြလေ၏ ။

ဆိုင်တွင်းရှိလူများ နှင့် ဆိုင်ရှင်သည် ထိုလူငယ်နှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက်

လာရောက်၍ ထိုင်လေ့ရှိသော လူထွားကြီးတို့သည် နေရာလုကြလိမ့်မည်။ နေရာကို အကြောင်းပြု၍ ရန်ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်၌ ပင် လူထွားကြီးသည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် 'လက်ဖက်ရည် ချီချီ ကြီးနှစ်ခွက်' မှာ ကြားပြီးနောက် ထိုင်နေကြနေရာသို့ သွားရာအေးချမ်းစွာ ထိုင်လျက် တယောထိုးနေသော လူငယ်ကိုတွေ့လျှင် ...

"ဒီမှာ ... မောင်ရင် နေရာဖယ်ပေးပါ။ ဒီနေရာဟာ နေတိုင်း ကျုပ်ထိုင်တဲ့နေရာ" ဟုပြောလေ၏။

လူငယ်သည် ထိုလူကြီးအား လှည့်မကြည့်ဘဲ တယောထိုးမြဲ ထိုးနေရာမှ ...

"မဖယ်နိုင်ဘူး"

"မဖယ်ရင်တော့ ခါးကနေကိုင်ပြီး မြစ်ထဲကို ပစ်ချလိုက်မယ်"

"ကျုပ်လဲ ရေချိုးချင်နေတာနဲ့ အတော်ပေါ့"

"ဒီအတိုင်း ပစ်ချမယ် မှတ်လိုလား၊ ခါးကို ဂျှတ်ခနဲနေအောင် ချိုးပြီးမှ ပစ်လိုက်မှာ"

"

"ကျုပ်လဲ ခါးချိုးခံချင်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ မအေးမွေးကတည်းက ဒီခါးဟာ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး၊ ခါးကျိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ သိချင်နေတယ်"

"တယ်လဲ လာတဲ့လူပဲ၊ သိကြရောပေါ့ကွာ" ဟု ဆိုကာ လူထွားကြီးသည် လူငယ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ရန်အတွက် လက်ကြီးနှစ်ဖက်အား ရှေ့သို့ ဆန့်တန်း၍ အနီးသို့ ရုတ်တရက် ကပ်လိုက်ရာ လူငယ်သည် တယောထိုးနေရာမှ တယောထိုးတံနှင့် ထိုလူကြီး၏ ညာဖက်မျက်လုံးအိမ်အနီးသို့ ဆတ်ကနဲ ထောက်လိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် ထိုအချိန်ထိ လူကြီးအား ဖြူသည် မည်းသည် မသိသေးပေ။ တယောထိုးတံနှင့် မျက်လုံးအိမ်အနီးသို့ ထောက်လိုက်သည် ဆိုရာ၌ လည်း နောက်ပြန်အနေအထားမှ ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"အဘိုးကြီး . . . အသက်ကြီးမှ မျက်စိဟောက်ပက်ကြီးနဲ့ နေရဦးမယ်၊ မျက်စိမှာ အဆုံး၊ နားမှာ အရှုံးတဲ့၊ မျက်လုံးကလေးတစ်လုံးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ နားမလည်သေးဘူးလား" ဟု လူငယ်က ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောလိုက်လျှင် လူထွားကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီးလျှင် . . .

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေရာမှာ ဗိုလ်လုပ်နေနိုင်တာကိုး၊ ကဲ ... ကဲ ကျုပ်ကပဲ အရှုံးပေးပါတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မအေးမွေးကတည်းက မျက်လုံးမကန်းဘူးသေးဘူး၊ မျက်လုံးကန်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်ဆိုပြီး မျက်လုံးတစ်လုံး အကန်းခံပြီး မစူးစမ်းဝံ့ဘူး၊ ဒီတော့ မောင်ရင်က ကျုပ်ထက် စွန့်ဝံ့တယ်၊ ကျုပ်ထက်လည်း ပိုပြီးမိုက်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဟိုဖက်ခုံမှာ ထိုင်မယ် ၊ ကျေနပ်ပါတော့"

ဟု ဆိုကာ လူကြီးသည် လူငယ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ခွေးခြေ၌ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ လူကြီးမှာ ထားသော လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် ရောက်လာသဖြင့် လူကြီးက တစ်ခွက်ကိုသောက်၍ ကျန်တစ်ခွက်ကို လူငယ်ဖက်သို့ ထိုး၍ ပေးပြီးလျှင် . . .

"မောင်ရင် လက်ဖက်ရည်လေးသောက်ပါဦး" ဟု ဆိုလေ၏ ။ လူငယ်လည်း တယောက်စားပွဲပေါ်၌ ချလိုက်၍ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူ၍ သောက်လေ၏ ။ လက်ဖက်ရည် ကုန်သွားသောအခါ၌ လူထွားကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြန်၏ ။

"မိုက်တဲ့လူများ ဒီနည်းနဲ့သေရတာ ပဲ၊ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ မောင်ရင်သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ထဲကို ကျုပ်အဆိပ်တွေ ခပ်လိုက်ပြီ၊ ဟား . . . ဟား၊ မကြာခင်မှာ ပဲ အူတွေပြတ်ပြီး မရှုမလှဒုက္ခခံစားပြီးသေရတော့မယ်၊ ဟီ . . . ဟီ"

လူထွားကြီး၏ စကားကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေတော့၏ ။ တစ်ချို့က ဒီလူကြီးကို ဖမ်း၍ ဂါတ်တဲပို့မည်ဟုလည်းကောင်း၊ တစ်ချို့က ပုလိပ်သွားခေါ်မည်ဟုလည်းကောင်း ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၍ ကုန်လေ၏ ။ တစ်ဆိုင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွမဖြစ်သူမှာ လူငယ်ပင်ဖြစ်၏ ။ လူငယ်သည် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၍ နေရုံမျှမက အဆိပ်ခပ်ထားသည်ဆိုသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်အတွင်းသို့ ရေနွေးကြမ်းများ

ငဲ့၍ ထည့်ပြီးလျှင် ပန်းကန်ကိုကျင်း၍ မော့ချလိုက်ပြန်၏။ လူငယ်၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍ လူကြီးသည် မျက်လုံးပြူး သွားလေတော့၏။

"မအေမွေးကတည်းက တစ်ခါမျှ အူမပြတ်ဖူးသေးဘူး၊ အူပြတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ သိရတာ ပေါ့ဗျာ" ဟု ဣန္ဒြေမပျက် ပြောလိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်လျက်သောက်ပြီးလျှင် တယောကို ဆက်လက်ထိုးနေလေတော့၏။

လူကြီးသည် လူငယ်၏ မထီတရီနိုင်လှသော အမူအရာကို ကြည့်လျက် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ...

"ဒီမှာ မောင်ရင်၊ သေရမှာ ကို နည်းနည်းလေးမှ အကြောက်ဘူးလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

"မအေမွေးကတည်းက တစ်ခါမှ မသေသေးလို့ သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်လို့ သိချင်နေပါတယ်"

"ဪ"

လူထွားကြီးသည် "ဪ" ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ရေရွတ်နိုင်လေ၏။ ထို့နောက် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ လူငယ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းသို့ လက်နှိုက်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။

"မောင်ရင် တယ်လဲ သတ္တိကောင်းတာကိုး ရော့ ... ဒါလေး စားလိုက်ပါဦး" ဟု ဆိုကာ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ နှိုက်ယူခဲ့သောအရာကို လူငယ်ရှေ့၌ ချပေးပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုပါရှင်း၍ ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဆိုင်တွင်းရှိ လူများ သည် လူထွားကြီးနှင့် လူငယ်တို့၏ အပြုအမူကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြသည့်အလျောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထင်မြင်ချက်များ ကို ပြောဆို၍ နေကြလေသည်။

လူထွားကြီး ထွက်သွားသည့်အခါ၌ လူထွားကြီးပေးခဲ့သောအရာကို

ကြည့်လိုက်ရာ မုန့်ဖက်ထုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏ ။

လူငယ်သည် တယောကို ကျေနပ်လောက်အောင် ထိုးနေပြီးနောက် လူထွားကြီးပေးခဲ့သော မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ထွက်သွားလေ၏ ။ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခါးကုန်းသော သူတောင်းစားကြီးတစ်ဦးကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူတောင်းစားကြီး၏ ခွက်ထဲသို့ မုန့်ဖက်ထုပ်ကိုထည့်၍ သမ္ဗာန်ဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏ ။ ဆိုင်တွင်းမှလူများ လည်း လူငယ်နှင့် လူထွားကြီး အကြောင်းကို ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏ ။

ထိုလူငယ်၏ အမည်ကား မောင်ကျေးဇူးဟူ၍ ဖြစ်၏ ။ ၎င်းလူငယ်သည် ဤနေရာတစ်ဝိုက် အထူးသဖြင့် ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လာရောက်၍ ထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏ ။ ယခင်က ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် "မရာရမ်သီ" ဟူသော ကုလားလူမိုက်တစ်ဦး ကြီးစိုးလေ၏ ။ ဗမာလူမျိုးတော်တော်များများ အား ဈေးရှေ့လူစုံရာ၌ ပင် ယင်းကုလားလူမိုက် မရာရမ်သီက ပါးကိုရိုက်၍ လက်စွမ်းပြခဲ့ဖူးလေ၏ ။ ၎င်းမရာရမ်သီအား ထိုဒေသတစ်ဝိုက်မှ လူများ က မရမ်းသီးဟု ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏ ။

အချို့သောလူများ သည် အချင်းချင်း မကျေနပ်သော ကိစ္စများ ရှိပါက မရမ်းသီးထံ သွားရောက်၍ တိုင်ကြားလေ၏ ။ ထိုအခါ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီးသည် ယင်း၏ တပည့် အီစမိုင် ခေါ် အေးမောင်ကို စေလွှတ်လေ့ရှိ၏ ။ ကုလားအေးမောင်သည် လာရောက်တိုင်ကြားသူနှင့် အတိုင်ခံရသူနှစ်ဦး တွေ့ဆုံစေပြီးလျှင် တိုင်ကြားသူရှေ့မှော က်၌ ပင် အတိုင်ခံရသူအား ပါးနှစ်ဘက်ကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန်ရိုက်နှက်လေ၏ ။ အကယ်၍ အရိုက်ခံရသူက မခံနိုင်၍ ပြန်လည်ခုခံခဲ့ပါမူ များ မကြာမီ၌ ပင် ထိုသူသည် စားဖြင့်သော်လည်းကောင်း အထိုးခံရတတ်၏ ။ ဇာဗီတုတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ခေါင်းကို အရိုက်ခံရတတ်မြဲဖြစ်၏ ။ သို့ တည်းမဟုတ်လျှင် ညဉ့်ဦးပိုင်းလောက်တွင် အိမ်တွင်းသို့ အုတ်ခဲပိုင်းကျိုးများ ပစ်သွင်းခံရတတ်လေ၏ ။ မကျေနပ်၍ ပုလိပ်ကို တိုင်ပါလျှင်လည်း ပုလိပ်သည် အခင်းဖြစ်ပွားသောအိမ်သို့ ရှေးဦးစွာ မလာဘဲ မရမ်းသီးအိမ်သို့ အရင်ဝင်၏ ။ မရမ်းသီးအား အကျိုးအကြောင်းမေးပြီးမှ အခင်းဖြစ်ပွားသောအိမ်သို့ လာရောက်ကာ

ပစ်သွင်းခံရသော အုတ်ခဲကျီးများ ကို ကောက်ယူ၍ သွားပြီးလျှင် မည်သို့မျှလည်း
အရေးယူခြင်းမရှိတော့ပေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မရမ်းသီး၏ တပည့်များ ပစ်သွင်းခဲ့သည့်
အုတ်ခဲပိုင်းကျီး သက်သေခံပစ္စည်းများ ကို ပုလိပ်များ က
လာရောက်ဖျောက်ဖျက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်း တစ်ဝိုက်တွင် မရမ်းသီးကို မော်၍
ကြည့်ဝံ့သူပင် မရှိသလောက် ရှားလေ၏ ။ မရမ်းသီးသည် အင်္ကျီအဖြူလုံချည်အဖြူ
ဝတ်လေ့ရှိ၏ ။ ဟိုနားသည်နားသွားလျှင် လန်ချားစီးလေ့ရှိ၏ ။ မရမ်းသီးလန်ချားကိုမြင်လျှင်
ဆောင့်ကြားကြားနိုင်လှသော မြင်းလှည်းသမားတို့ပင်လျှင် မြင်းလှည်းကို လမ်းဘေးသို့ ချ၍
ရှောင်ပေးလေ့ရှိ၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဝန်စည်စလွယ်များ ကို ထမ်းပိုး၍ လန်ချားရှေ့တွင်
ကိုယိုးကားရားဖြစ်နေသော အဖိုးကြီးများ ကို မရမ်းသီးသည် ဆင်း၍ ခြေထောက်ဖြင့်
ကန်တတ်လေ၏ ။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မတော်ပါဘူးဟူ၍ ပြောဝံ့ခြင်းမရှိကြပေ။

ကြည့်မြင်တိုင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသည့် သမ္ဗန်ကူးတို့ဆိပ်အနီး၌
ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်နှင့် မြန်မာလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်၍
ဖွင့်ထား၏ ။ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ "နာရီတံဆိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်" ဟု
ဆိုင်းဘုတ်တင်ထား၏ ။ မြန်မာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ "မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်" ဟု
ဆိုင်းဘုတ်တင်၍ ထား၏ ။

ထိုသို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှစ်ဆိုင် ယှဉ်၍ ရောင်းချရာ
ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လူအဝင်နည်း၍ မြန်မာမျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လူအဝင်များ
သည် ဖြစ်ရာ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ရာကွတ်ဆိုသူသည် ကုလားလူမိုက်
မရမ်းသီးထံသို့ သွားရောက်သံတော်ဦးတင်လိုက်ရာ မရမ်းသီးသည် သူ၏ တပည့်
ကုလားအေးမောင်အား မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အနှောင့်အယှက်ပြုရန်
ခိုင်းစေလိုက်လေတော့၏ ။

ထိုနေ့မှစ၍ ကုလားအေးမောင်သည်
ကုလားဒိန်လေးငါးခြောက်ယောက်နှင့်အတူ မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ

လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ မှာ ယူစားသောက်ပြီးလျှင် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်၍ လာခြင်း၊
ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းလျှင်လည်း လိုက်တောင်းသူအား ထိုးကြိတ်လွှတ်ခြင်း၊
ကန်ကျောက်လွှတ်ခြင်းပြုလေ၏ ။

ဤသို့ နောက်ယုက်သော်လည်း မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ များစွာ
ထိခိုက်နစ်နာခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ရောင်းကောင်းမြဲ ရောင်းကောင်းလေ၏ ။ မျှ
ချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အမြဲမပြတ်သောက်လေ့ရှိသောသူ နှစ်ဦးရှိလေသည်။ ထိုနှစ်ဦးသည်
မြန်မာပြည်အား ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ရမည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို ချစ်ရမည်၊ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အသက်ကိုပင်စွန့်ရမည်ဟု
လည်းကောင်း၊ အာပေါင်အာရင်းသန်စွာ ဖြင့် ပြောဆိုမြဲ ဖြစ်လေ၏ ။

တစ်နေ့သ၌ ကုလားအေးမောင်နှင့် ၎င်း၏ နောက်လိုက်များ ရောက်လာပြီးလျှင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ မှာ ယူစားသောက်လေ၏ ။
ထိုအချိန်၌ တစ်ဆိုင်လုံးတွင် ရှိသမျှသော ခုံတို့၌ လူအပြည့်ဖြစ်၍ နေလေ၏ ။

ထိုသို့ ဆိုင်၌ လူစည်ကားနေသည့် အချိန်တွင် ကုလားလူမိုက်ကြီးသည်
လန်ချားစီး၍ မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်၍ လာလေ၏ ။

မရမ်းသီးသည် လန်ချားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ ဆိုင်တွင်းရှိ
လူများ အားလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ဦး၏ ခုံသို့ ရောက်သွားလေ၏
။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ပါးစပ်ဖြင့်ပင် မပြောတော့ပဲ လက်ညှိုး ရမ်းခြင်းဖြင့် ထိုင်ခုံမှထပေးရန်
အချက်ပြလေ၏ ။ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ မရမ်းသီးကို ကြည့်၍ အကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေစဉ်၌ ပင်
ဆိုင်တွင်းသို့ ရောက်နှင့်ကာ စားသောက်နေကြပြီဖြစ်သော မရမ်းသီး၏ တပည့်
ကုလားအေးမောင်တို့လူစုသည် ထိုသူနှစ်ဦးထံသို့ ရောက်လာ၍
"ဆရာကြီးကြွလာတာတောင် နေရာဖယ်ပေးရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ကောင်တွေ" ဟု ဆိုကာ
ထိုသူနှစ်ဦးကို ပင်နီအင်္ကျီကုပ်များ မှ ဆောင့်ဆွဲ၍ နေရာမှ ဖယ်ပစ်လေတော့၏ ။

ကုလားအေးမောင်နှင့် သူ၏ လူများ သည်ထိုသူနှစ်ဦးအား ကုပ်မှကိုင်လျက်

ဆိုင်တွင်းမှ တွန်းပစ်ရုံမျှမက "နောက်တစ်ခါ ဒီဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတာတွေ့ရင် ပါးကွဲပြီမှတ်" ဟု ကြိမ်း၍ လွှတ်လိုက်ရာ လူမျိုးအတွက် အသက်ကိုစွန့်ရန်လိုက စွန့်လွှတ်ရမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ကျွန်နှစ်ဦးပမာ ခေါင်းမျှပင် မထောင်ဝံတော့ပဲ ခပ်ငုံငုံကလေး လျှောက်သွားကြလေတော့၏ ။

ထိုအခါ၌ မရမ်းသီးသည် မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုသန်းဌေးဆိုသူအား ခေါ်ယူ၍ . . .

"ဟေ့ကောင် . . . မင်းဆိုင်ကို (၇)ရက်အချိန်ပေးမယ်၊ တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဒါပဲ" ဟု ဆိုကာ လန်ချားပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်သွားလေ၏ ။

ဤသို့ ဖြစ်ပြီးနောက် (၇)ရက်ကြာသောအခါ၌ မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ထိုနေရာမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏ ။

အထက်ဖော်ပြပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်နီးပါးခန့်ကြာသောအခါ၌ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးအနီး ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ခရမ်းသီး၊ ဘူးသီး စသည်တို့ကို စုပုံရောင်းချလျက်ရှိသော ပုပုဝဝဈေးသည် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ကြရလေတော့၏ ။

ထိုဈေးသည်ကြီးမှာ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီး၏ ရန်ကိုကြောက်ရွံ့သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရရှာသော ကိုသန်းဌေးဆိုသူဖြစ်၏ ။ ထိုသူ၏ အနီး၌ အကျော်၊ ကရမက်၊ ဂဠုန်လက်သည်း၊ ကျားဆီ၊ တောင်ဆိတ်ချို၊ တောဆိတ်ခွာ၊ စပါးကြီးသည်းခြေ စသည့် ဆေးဖက်ဝင်သော ပစ္စည်းများ ကို ခင်းကျင်းရောင်းချသည့် အသက်အစိတ်အရွယ် လူငယ်ကလေးတစ်ဦးရှိလေ၏ ။ ထိုလူငယ်ကလေးသည် အညာဒေသမှဖြစ်ပြီးလျှင် မြို့ ရွာအနံ့အပြား၌ လှည့်လည်ရောင်းချသော ဈေးသည်ကလေးဖြစ်လေ၏ ။ ဈေးဝယ်သူပါးသောအခါ၌ သူ၏ တယောကလေးကိုထိုးလျက် အပျင်းဖြေလေ၏ ။ ရက်အတန်ကြာမျှ အတူတကွ ပူးကပ်၍ ဈေးရောင်းခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ကုန်စိမ်းရောင်းသည့် ကိုသန်းဌေးနှင့် ထိုလူငယ်ကလေးသည် ခင်မင်ရင်းနှီး သွားကြလေ၏ ။

တစ်နေ့သ၌ ဈေးအနီး၌ ကုလားလူမိုက်မရမ်းသီးသည် လန်ချားစီး၍
ဖြတ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ လမ်းပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် လက်၌
စိတ်ပုတီးကိုပတ်လျက် ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ကာ တောင်ဝှေးကိုထောက်လျက်သွားနေ၏။
ထိုနေ့မှာ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ ဥပုသ်စောင့်ရန်အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ယူဆဖွယ်ရာဖြစ်လေ၏။ မရမ်းသီး၏ လန်ချားကိုဆွဲရသော လန်ချားသမားက ဘေးသို့
ဖယ်ရန်အတွက် ကုလားစကားဖြင့် "ခပ်တိုး... ခပ်တိုး" ဟု အော်ဟစ်သော်လည်း ပိတ်ဖြူ
စင်ကြယ်နှင့် အဖိုးကြီးမှာ ကြားဟန်မတူပေ။ သွားမြဲအတိုင်းသာလျှင် သွားနေ၏။ ထို့ကြောင့်
လန်ချားကုလားကပင် အဘိုးကြီးအား ကွေ့၍ ရှောင်ကာ ကျော်တက်လေ၏။ ထိုအခါ
လန်ချားပေါ်မှနေ၍ မရမ်းသီးက အဖိုးကြီးအား ဆောင့်၍ ကန်လိုက်ရာ အဖိုးကြီးသည်
ဘေးသို့ ထိုးလဲကျသွားလေ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပျက်သည်ကို လူတိုင်းလိုလို မြင်ကြသော်လည်း
မရမ်းသီးအား ကြောက်ရွံ့ကြသည်ဖြစ်ရာ တုတ်တုတ်မှုပင် မလှုပ်ဝံ့ဘဲ ကြည့်ရုံသာကြည့်၍
နေကြရလေ၏။

ကုန်စိမ်းသည်နံဘေး၌ ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းများ ရောင်းချသည့်
လူငယ်ကသာလျှင် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းကန်ထ၍ မရမ်းသီးနောက်သို့
လိုက်တော့မည်လုပ်သဖြင့် ကုန်စိမ်းသည် ကိုသန်းဌေးက ဆွဲထားရလေ၏။

"မလုပ်နဲ့ ငါ့ညီ၊ ဒီနယ်မှာ မရမ်းသီးဟာ ဘုရင်ခံပဲကွယ့်၊ ကျုပ်တောင်မှ
သူ့ရန်ကြောက်လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးပိတ်ပြီး လမ်းဘေးမှ
ကုန်စိမ်းလာရောင်းနေရတာ ပေါ့" ဟု အစချီကာ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီးတို့၏
ဘုန်းတောက်လျက်ရှိပုံကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြလေတော့၏။ လူငယ်သည်
ကိုသန်းဌေးပြောပြသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိရာမှ ...

"ဒီ မရမ်းသီးဆိုတဲ့ကောင်ကို ဖြုတ်မယ့်လူ တစ်ယောက်တစ်လေမှ
မရှိသေးဘူးလား ကိုသန်းဌေးရယ်" ဟု မေးလေ၏။

"မရမ်းသီးမပြောနဲ့၊ မရမ်းသီးတပည့် ကုလားအေးမောင်ကိုတောင် မော့ပြီး
မကြည့်ဝံ့ကြဘူးကွယ့်"

"ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ မရမ်းသီးကို ဖြုတ်မှဖြစ်မယ်"

"ဗိုက်ထဲကို ဓားဝင်သွားလိမ့်မယ်"

"မအေမွှေးကတည်းက ဗိုက်ထဲကို ဓားတစ်ခါမှ မဝင်ဖူးသေးဘူးဗျ ဗိုက်ထဲကို ဓားဝင်တာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိချင်ပါဘိဗျာ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုသန်းဌေးဆိုသောသူသည် အပြောကြီးသော ထိုလူငယ်နှင့် ဆက်လက်၍ လေကုန်ခံကာ မပြောလိုတော့သည့်အလျှောက် ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ သာနေလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့၌ လူငယ်သည် ဈေးဆိုင်မထွက်တော့ဘဲ မရမ်းသီး၏ တပည့်များ စတည်းချရာ နာရီတံဆိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရောက်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာ ယူ၍ တစ်ဆိုင်လုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလေတော့၏။

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ကို အနည်းငယ် သောက်ပြီးလျှင် "အချို့ပေါ့တယ်၊ သကြားလာထည့်" ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သော ကုလားက သကြားခွက်နှင့် ကြေးစွန်းကလေးကို ယူ၍ လာပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲသို့ သကြားအနည်းငယ်ထည့်၍ ခေါက်ပေးကာ နေရာသို့ ပြန်၍ သွားလေလျှင် လူငယ်သည် အနည်းငယ်သောက်ကြည့်ပြီးနောက် "သိပ်ချိုသွားပြီ၊ အကျရည်လာထည့်ဦး" ဟု ခေါ်ပြန်လျှင် ကုလားလည်း အကျရည်ကရားကို ယူလာ၍ အနည်းငယ် ထည့်ပေးပြန်၏။

လူငယ်လည်း လက်ဖက်ရည်ကို အနည်းငယ်သောက်ကြည့်ပြီးနောက် "ဟေ့ကောင် . . . သိပ်ခါးသွားပြီကွ၊ နို့လာထည့်ဦး" ဟု ဆိုပြန်ရာ ဆိုပြန်ရာ ကုလားသည် အံ့ကို ကြိတ်၍ နို့ခွက်ကို ယူလာ၍ ထည့်ပေးပြီးလျှင်ပြန်လာခဲ့ရာ နေရာသို့ မရောက်မီ၌ ပင် လူငယ်က "ဟေ့ကောင် . . . လုံးလုံး သောက်လို့မရတော့ဘူး၊ အသစ်ဖျော်ပေး" ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ ကုလားလည်း သံမီးညှပ်ကိုယူ၍ လူငယ်၏ ဦးခေါင်းအား နောက်မှနေ၍ တအားလွှဲကာ ရိုက်ချလိုက်၏။

သို့ ရာတွင် လူငယ်သည် နောက်ပြန်အနေအထားမှ နေ၍

လက်ဖက်ရည်ဖြင့်ပက်လိုက်ရာ မီးညှပ်နှင့်ရိုက်မည့် ကုလား၏ မျက်နှာသို့ လက်ဖက်ရည်ပူများ
ရောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက်ထိုင်နေရာမှ လှည့်၍ ကုလား၏ နံပါးအား ခူးဖြင့်
တိုက်လိုက်သဖြင့် ကုလားသည် အရပ်ကြိုး ပျက် လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ အခန်းတွင်းမှ
အခြားတစ်ယောက်ထွက်၍ လာပြန်ရာ လက်တွင်းမှ ပန်းကန်လုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ
နဖူးတည့်တည့်ထိမှန်၍ ထိုလူလည်းလဲသွားပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အခြားသော ကုလားတစ်ယောက်သည် ဆိုင်တွင်းမှ

ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ထိုကုလား ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာမီ၌ ပင် မရမ်းသီး၏ တပည့်
ကုလားအေးမောင်နှင့် အဖော်သုံးယောက်သည် ဇာဝီတုတ်များ၊ သံပိုက်လုံးများ ကို ကိုင်လျက်
ရောက်လာခဲ့လေ၏။ လူငယ်သည် ဆိုင်ရှေ့ကွက်လပ်သို့ ထွက်၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ထံသို့
ရှေ့ရှုလျက်လာနေသော ကုလားအေးမောင်နှင့် အဖွဲ့အား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ...

"အောင်မလေး ... မင်းတို့လာမှ လာပါ့မလားလို့၊ မင်းတို့ဆရာကြီး မရမ်းသီး

ဆိုတဲ့ ခွေးကောင်ကော မပါခဲ့ဘူးလား၊ လာ ... လာ၊ ကုလားအေးမောင်ဆိုတာ
မင်းမဟုတ်လား၊ ရှေ့ဆုံးကလာခဲ့" ဟု လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဆိုင်တွင်းမှ
လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်ရှိသူများ သည် စတင်၍ ရန်ဖြစ်ကတည်းက ထွက်ပြေးမည်ဟု
ကြံစည်ခဲ့ကြသော်လည်း လူငယ်၏ အစွမ်းသတ္တိကို တွေ့ရသောအခါ၌ ၎င်းတို့သည်
ထွက်ပြေးရန် သတိမရတော့ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားမည်ကို သိလိုမှသဖြင့်
ကြည့်ရှုနေကြလေတော့၏။

ကုလားအေးမောင်၏ တပည့်တစ်ဦးသည် သံပိုက်ဖြင့် လူငယ်အား ဝင်၍

ရိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် ထိုသံပိုက်လုံးသမားအား ဂရုစိုက်ခြင်းမပြုဘဲ
ကုလားအေးမောင်ထံသို့ စွတ်၍ ဝင်လေ၏။ ကုလားအေးမောင်သည် လူငယ်အား
ဇာဝီတုတ်ဖြင့် ရိုက်၏။ သို့ ရာတွင် လူငယ်က ဇာဝီတုတ်ချက်ကို လွှတ်သည်ဆိုရုံမျှကလေး
ရှောင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကုလားအေးမောင်၏ ခူးခေါက်ခွက်အားဆောင့်၍ နင်းလိုက်ရာ
ကုလားအေးမောင်သည် ခွေ၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ လဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာဝီတုတ်ဖြင့်

လည်ပင်းကို ကလန်၍ ညှစ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်သည်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုလုပ်သော်လည်း လျင်မြန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ တွေ့မြင်ရသူအဖို့ ကုလားအေးမောင်က ရိုက်လိုက်ခြင်းနှင့် ယင်းတုတ်ဖြင့်ပင် လည်ပင်းကို ကလန်၍ ညှစ်လိုက်ခြင်းမှာ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်၍ သွားသကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရလေ၏။

"ဟိုကောင်တွေ . . . မင်းတို့လက်ထဲက လက်နက်တွေ ချလိုက် မချရင် ဒီကောင်ကို ညှစ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အေးမောင် မင်းကောင်တွေကို ပြောလိုက်"

ကုလားအေးမောင်မှာ လည်ပင်းအစ်၍ နေသည်ဖြစ်၍ ပါးစပ်ဖြင့် မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ၏ လူများ အား လက်တွင်ကိုင်ထားသော လက်နက်များ ကို ချပစ်ရန် လက်နှင့်ပင် ပြရရှာလေ၏။ ထိုသူများ က ပြောသည့်အတိုင်း ချက်ချင်းမလိုက်နာသဖြင့် လူရွယ် . . .

"ပြောနေတာ မရဘူးလား၊ ဒီမှာ ကြည့်" ဟု ဆိုကာ တုတ်ကိုပို၍ ကလန်လိုက်ရာ ကုလားအေးမောင်သည် လျှာထွက်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ထိုသူတို့သည် လက်တွင်းမှ လက်နက်များ ကို ပစ်၍ ချကြလေတော့၏။

"ဘယ်ရမလဲကွာ၊ မင်းတို့ကို ဖြိုမလို့ ရောက်လာတာ မင်းဆရာမ ရမ်းသီးအိမ်ကိုပြပေတော့" ဟု ဆိုကာ ကုလားအေးမောင်အား လည်ပင်းညှစ်လျက် ခေါ်သွားလေတော့၏။ လမ်းတလျှောက်လုံးရှိ လူများ သည် ကုလားအေးမောင်အား လည်ပင်းညှစ်၍ ဆွဲသွားသည်ကို လိုက်၍ ကြည့်ကြရင်း လူငယ်အား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချီးကျူးကြလေ၏။

ကုလားအေးမောင်က ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ရုန်းလိုက်သည့်အခါ၌ လူငယ်သည် ကလန်ထားသော တုတ်ကို အနည်းငယ်ပို၍ ဆွဲလိုက်လျှင် ကုလားအေးမောင်သည် လည်ပင်းအစ်လေတော့၏။ ထိုအခါ၌ လူငယ်က ကုလားအေးမောင်၏ ပါးကို သုံးလေးချက် ဆက်ရိုက်ပြီးလျှင် . . .

"မရမ်းသီးအိမ် ဘယ်မှာ လဲ၊ မပြရင်သတ်ပစ်မယ်" ဟု အော်ဟစ်၍

ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကုလားအေးမောင်သည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ရှေ့သို့ ညွှန်ပြလျှင် လူငယ်သည် ဆောင်ဆွဲ၍ ရှေ့သို့ သွားပြန်၏။

လူငယ်၏ နောက်မှ လိုက်လံကြည့်ရှုသော လူများ မှာ လည်း တစ်စတစ်စ များပြား၍ လာလေတော့၏။ အချို့လူများ မှာ လိုက်ကြည့်ရုံမျှ မဟုတ်တော့ဘဲ တွေ့သမျှတုတ်များ၊ အုတ်ခဲများ ကိုပင် ဆွဲကိုင်၍ ၎င်းတို့ကပါ အော်ဟစ်ကာ ဒီကောင်ကိုပါသတ်ပစ်ပါ၊ ဒီကောင် လူတွေကို နှိပ်စက်တာများ ပြီဟု ဆိုကြကုန်၏။

လူငယ်၏ နောက်တွင် လိုက်ခဲ့သော လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်စတစ်စ များသည်ထက်များ လာလေတော့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် လူငယ်သည် မရမ်းသီး၏ အိမ်ကို ကုလားအေးမောင်အား မေးရန်မလိုတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တချို့သောလူများ က ရှေ့မှကြို၍ သွားကာ ဒီလမ်းကို ချိုးပါ၊ ဟိုလမ်းကို ဝင်ပါနှင့် လမ်းပြပေးလျက်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ မရမ်းသီးနေထိုင်သော လမ်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားရာ မရမ်းသီးအိမ်ရှေ့သို့ လူအချို့က ကြို၍ ပြေးသွားပြီးလျှင် "ဒီဟာ မရမ်းသီးအိမ်" ဟု ပြလေ၏။ ထိုအခါ၌ လူငယ်သည် မရမ်းသီး အိမ်သို့ မျှော်၍ ...

"ဟေ့ကောင် ... မရမ်းသီး၊ ထွက်ခဲ့၊ မထွက်ရင် မင်းတပည့်ကို သတ်ပစ်မယ်" ဟု အော်ဟစ်လေတော့၏။

မရမ်းသီးသည် အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှ ထွက်၍ ကြည့်ရှုရာလည်ပင်းအညစ်ခံနေရသော သူ၏ တပည့် ကုလားအေးမောင်ကိုလည်းကောင်း၊ အော်ဟစ်နေသော လူငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်မှလူအုပ်ကြီးကိုသော်လည်းကောင်း၊ မြင်တွေ့ရလေလျှင် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

"အဲဒါ မရမ်းသီးပေါ့" ဟု လူအုပ်အတွင်းမှ တစ်ယောက်က လူငယ်အား ပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် ...

"ဟေ့ကောင် ... မရမ်းသီး၊ ဆင်းခဲ့" ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ လူငယ်အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူအုပ်ကြီးကလည်း "ဆင်းခဲ့၊ ဟေ့ ...

မရမ်းသီး၊ မိုက်တယ်ဆို ဆင်းခဲ့ပါလား" ဟု အော်ဟစ်ကြရာ မရမ်းသီးလည်း ထိတ်လန့်၍ နောက်ပေါက်မှ ထွက်ပြေးလေတော့၏ ။

မရမ်းသီး ဆင်းမလာသည့်အခါ၌ လူငယ်သည် မရမ်းသီး၏ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ရှာဖွေရာ မတွေ့သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ကို ဖျက်ဆီးပစ်လေတော့သည်။ ကျေနပ်လောက်အောင် ဖျက်ဆီးပြီး၍ လူငယ်ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ၌ ကုလားအေးမောင်အား ဝိုင်း၍ ရိုက်နှက်ထားကြရာ မြော့မြော့သာလျှင် ရှိလေတော့၏ ။

"ဒီနေရာမှာ မရမ်းသီးလည်း မလိုချင်ဘူး၊ သရက်သီးလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ဗိုလ်လာကျရင် ကျုပ်ကတော့ ဖြုတ်ရမှာပဲ" ဟု လူအုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် လူငယ်၏ စကားကိုအားရလွန်းသဖြင့် "ဟေး" ဟု အော်ဟစ်ကာ လူငယ်အား ရှင်လောင်းလှည့်သကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်း ထမ်းပိုးပြီးလျှင် နာရီတံဆိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သယ်ဆောင်လာကြလေ၏ ။ လူအုပ်အတွင်းမှ အချို့သောသူများ က လူငယ်အား ဗျို . . . ဆရာ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟု အော်ဟစ်၍ မေးကြရာ လူငယ်က . . .

"ကျုပ်နာမည် ကျေးဇြီး" ဟု ဖြေလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် ဟေးကနဲ ညှာသံပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆရာကျေးဇြီးကွ၊ ဆရာကျေးဇြီး ဟု အော်ဟစ်ကြလေတော့၏ ။

နာရီတံဆိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ၌ လူငယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ပစ်ပါ၊ ကျေးဇြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို့ရေးရမယ်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် နာရီတံဆိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ပစ်ကြပြီးနောက် ကွန်းခြံဈေးအနီး မော်တော်ကားနံပါတ်ရေးသောသူအား ခေါ်ယူခဲ့၍ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ ကျေးဇြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု ရေးစေပြီးလျှင် ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တင်လိုက်လေတော့၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယင်းကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသည်

ကျေးဇူးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု တွင်ရစ်လေ၏။ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီးနှင့် ၎င်း၏ တပည့်များ လည်း လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ များ မကြာမီ၌ ထို"ကျေးဇူးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်" အား ကုန်စိမ်းရောင်းသော ကိုသန်းဌေးဆိုသူက ကုလားများ ထံမှ ဝယ်ယူလိုက်သည် ဟူ၏။

လူထွားကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်မှန်မှန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာရောက်၍ ကျေးဇူးအား လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်တိုက်ပြီးလျှင် မုန့်ဖက်ထုပ် တစ်ထုပ်ပေးကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပြန်၍ သွားလေ၏။

လူထွားကြီး အချိန်မှန်သကဲ့သို့ ခါးကုန်းသူတောင်းစားကြီးသည်လည်း အချိန်မှန်လေ၏။ ကျေးဇူးကလည်း လူထွားကြီးထံမှ ရရှိသော မုန့်ဖက်ထုပ်အား သူတောင်းစားကြီး၏ ခွက်ထဲသို့ ထည့်မြဲအတိုင်းထည့်၍ သွားသည်ချည်းဖြစ်၏။

လူထွားကြီးလာရောက်ကာ ကျေးဇူးအား လက်ဖက်ရည်တိုက်၍ မုန့်ဖက်ထုပ်ပေးခဲ့သည်မှာ ကိုးရက်မြောက်သောနေ့ ဖြစ်လေ၏။ လူထွားကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျေးဇူးအား မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ထုပ်ပေး၍ ထွက်သွားလေ၏။ လူထွားကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် ကျေးဇူးသည် မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ဒီအဘိုးကြီး နေ့တိုင်းလာပြီး ပေးသွားတာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိမည်၊ အဓိပ္ပာယ်သိရအောင် စားကြည့်ဦးမှပဲဟု စိတ်၌ တွေးထင်မိသည့်အလျောက် မုန့်အပေါ်မှဖက်များ ကို ခွာပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုက်စားလိုက်ရာ မုန့်အတွင်းမှ မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဒေါက်ခနဲ ကိုက်လိုက်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာဝတ္ထုအား မုန့်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ရှေးဟောင်းတရုတ်ရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြား ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

လူငယ်သည် ရွှေဒင်္ဂါးပြားအား အိတ်တွင်းသို့ ထည့်ကာ ဆိုင်မှထွက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခါးကုန်းသော သူတောင်းစားကြီးသည် လူငယ်၏ ရှေ့သို့ ခွက်ထိုး၍ ခံလေ၏။ လူငယ်သည် သူတောင်းစားကြီးအား ကြည့်၍ ...

"ရှစ်ပြားတောင်ရနေမှ တော်ရောရောပေါ့ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင်

သမ္ဗန္ဓန်ဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ခါးကုန်းသူတောင်းစားကြီးသည် လူငယ်၏ နောက်မှ တောင်ဝှေးကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်ကာ လိုက်သွားပြီး လူသူရှင်းသောနေရာသို့ ရောက်လျှင် ခါးကုန်းသူတောင်းစားကြီးက လူငယ်အား . . .

"ကျုပ်ရထားတဲ့ ရှစ်ပြားထဲက လေးပြားကို ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးမလိုပါ" ဟု ပြောလေသည်။

"မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားရပြီးသားဟာ ခင်ဗျားပစ္စည်းပေါ့ဗျာ၊ ယူ သွားပါ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားအတွက် လိုအပ်တဲ့အခါမှာ အချိန်မရွေးပြန်ပြီးတောင်းပါ၊ ကျုပ်ပြန်ပေးပါ့မယ်"

"မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီးမတောင်းပါဘူး"

လူငယ်သည် သူတောင်းစားကြီးနှင့် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ သမ္ဗန္ဓန်ဆိပ်သို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။

သူတောင်းစားကြီးသည် လူငယ်အားကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ရရှိထားသော ရှေးဟောင်း ဒင်္ဂါးရှစ်ပြားအား ထုတ်၍ ကြည့်ရှုကာ တစ်စုံတစ်ခုအား လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။